

HET VERLANGEN

kopjes. Freek zat dan tegenover haar, maakte zijn huiswerk of las. De diepe, genegen stilte maakte haar rustig en tevreden, was, na de vaak overvolle dagen, een lafenis.

Maar sedert Freek's laatste bezoek aan Dr Van Leeuwen was hierin een verandering gekomen. 's Avonds bleef de milde ontspanning uit. Zij voelde, dat er met den jongen iets gaande was. Maar daar hij nergens over klaagde, zich gezond voelde, goed at en sliep, schreef zij zijn ongedurigheid toe aan de lastige jaren van ontwaken. Toch hinderde haar zijn zenuwachtige gedoe. Het met de handen in het haar wroeten was bij voorbeeld iets nieuws, ook het heen en weer loopen in de kamer. Het leek haar dat, langzaam maar zeker zich iets tusschen hen drong, als een wig. Dat maakte haar bezorgd en gespannen. De spanning werd echter des te beklemmender, daar er geen woord over gerept werd.

VIERDE HOOFDSTUK

I

In de zomervacantie ging Dr Van Leeuwen meestal op reis. Hij bezocht het Zuiden van Frankrijk. Ook maakte hij eenige malen een reis door Zwitserland, Italië en Spanje.

Geheel verfrischt en verjongd kwam hij er van terug. Pas de laatste jaren, sedert hij weer alleen was, kon hij ook op reis, het tergende gevoel van rusteloosheid en onvoldaanheid niet verdrijven. Hij keerde terug, lichamelijk wel uitgerust, maar geestelijk nog onder een hevige, vermoeiende spanning. Was hij dan, den eersten dag na de vacantie weer op school, dan had hij het gevoel niet weg geweest te zijn.

Hij had daarom besloten eens in Holland te blijven, naar Texel te gaan en daar, aan zee, eens flink uit te luieren. Tijdens het schooljaar had hij er geen oogenblik meer aan gedacht. Nu echter werd het vacatievraagstuk dringend. Hij wist hoe groot zijn teederheid voor Freek was. Een genegenheid, die snel bezit van hem had genomen, waartegen hij eerst vocht, worstelde en waaraan hij zich later koesterde en overgaf.

In zijn overwegingen speelde Freek een ingrijpende rol. Eerst dacht hij er over hem mee te nemen naar Frankrijk. De knaap zou op die manier eens iets van de wereld te zien krijgen. Het zou ook goed zijn voor zijn Fransch. Niets dan Fransch zou hij met hem spreken. Dit zou hem tevens in de gelegenheid stellen hardop zijn gevoelens te zeggen. De Hollandsche taal leent zich daartoe niet, is te hard, te bot en vooral te weinig soepel om een verrukking, als die van Dr Van Leeuwen onder woorden te brengen. Er bestaat in het Hollandsch geen weg, ook geen smal pad, tusschen ja en nee. In het Fransch is dat zoo heel anders, gevarieerder, rijker en fijner. Ook heeft een vreemde taal een grooter bekoring, denkt men bij de woorden aan veel mooier en schooner begrippen. Werelden roept het op, waar het in de eigen taal nuchter klinkt. Dr Van Leeuwen zou zich vrij en rijk kunnen uitspreken, gebruik makend van den beperkten woordenkennis van den knaap. Hij schaamde zich er wel voor. Maar hoe een hart, dat overvloedig van teederheid tot zwijgen te brengen?

De laatste weken had hij het druk met de repetitie en het eindexamen. Hij nam stapels correctiewerk mee naar huis. Daarbij kwamen nog de verschillende leeraarsvergaderingen, die afmattend waren en veel tijd kostten. Zoo vergat hij vaak zichzelf en zijn problemen,